

## Arrest

nr. 232 478 van 12 februari 2020  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE  
Rue de Behogne 78  
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gelet op het arrest nr. X van 24 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak sine die wordt uitgesteld.

Gelet op het arrest nr. X van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 augustus 1999.

De verzoekende partij dient op 11 december 2015 een verzoek in om internationale bescherming als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 26 juni 2017 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 12 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, [S.H.S], bent een Afghaanse burger van Pashtou origine behorend tot de Sadat stam. U bent een soennitische moslim van 18 jaar. U woonde onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Landaboch van het district Kama van de provincie Nangarhar.*

*Uw vader had al tien jaar een legbatterij met kippen. Recent kreeg hij een contract aangeboden door het Italiaanse bedrijf Italtrend waarvoor hij kippen moest verzorgen en die dan in het kader van een project aan de vrouwen in Kama uitdelen. Hij werd echter ziek. Als zijn oudste zoon nam u de verantwoordelijkheid voor deze taak over. U werkte een maand en elf dagen toen u een dreigbrief ontving van de taliban. Daarop werd geschreven dat u vermoord ging worden omdat u volgens de Afghaanse vrouwen misleidde en met de verraders samenwerkte. U vertrok dezelfde dag naar Jalalabad waar u gedurende tien dagen bij een vriend van uw vader logeerde. In tussentijd werd uw reis naar Europa geregeld. U ging dan ook vijf dagen in een hotel in Kabul logeren en kwam na een reis van ongeveer 45 dagen op 26 november 2015 in België aan waar u op 11 december 2015 asiel aanvraagde. Uw ouders verbleven na uw vertrek een tijdje in Jalalabad maar keerden dan naar Kama terug. Twee maand voor uw gehoor vernam u dat uw vader was meegenomen door de taliban en sindsdien vermist is.*

*Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader, uw schoolrapport, een dreigbrief van de taliban, een foto van een gebouw, een foto van een contract tussen Italtrend en uw vader, het contract van uw vader met Card-F en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden, neer.*

#### *B. Motivering*

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst kan worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban. U beweerde dat u na een maand en elf dagen werken een dreigbrief kreeg van de taliban waarin ze schreven dat u de doodstraf ging krijgen omdat u samenwerkte met het Italiaanse bedrijf Italtrend en de Afghaanse vrouwen misleidde.*

*Ten eerste is het niet geloofwaardig dat uw vader, die al eerder op de hoogte werd gebracht dat u bedreigd ging worden, u hiervan niets liet weten voordat u een dreigbrief ontving van de taliban. Hij vernam immers al eerder van de moellah van uw dorp dat twee mensen, met name Wali en Juma Khan, voor u een gevaar konden vormen als u verder ging met dit werk. Uw vader zou hierop met een familielid contact hebben genomen dat in het districtshuis werkte. Hij zou echter geen bescherming hebben gekregen (CGVS gehoorverslag p. 6). U zette dus het werk verder met dit bedrijf. Uw vader liet u niets weten van deze informatie die hij had ontvangen. Het is heel erg ongeloofwaardig dat uw vader, die precieze informatie kreeg van de moellah over het gevaar dat u zou kunnen lopen en die dan zelfs de namen van de talibanleden wist die u zouden kunnen viseren, u hiervan helemaal niets vertelde. U wist immers niets van de mogelijke risico's tot de dag dat u een dreigbrief kreeg. U vertelde enkel dat u na het avondgebed niet naar buiten mocht gaan, hetgeen dan ook niet in proportie is met de ernst van de dreiging waarvan uw vader op de hoogte was (CGVS p. 13). Dat uw vader, van wie u toch een positief beeld schetste, u niet op de hoogte bracht van deze bedreigingen, om u op deze manier te beschermen, of dat hij u niet vroeg om oplettend te zijn of om extra veiligheidsmaatregelen te nemen, relativeert de geloofwaardigheid van de bedreigingen.*

Ten tweede is het evenmin overtuigend dat enkel u gezocht werd door de taliban terwijl uw vader de eigenaar is van de legbatterij, en hiermee al tien jaar bezig was. Al kwam u gedurende een maand en elf dagen in contact met de vrouwen voor dit project, uw vader was degene die achter dit initiatief zat. Hij heeft het contract zelf ondertekend met Italtrend en Card-F. Hij werd zelf opgebeld door dat bedrijf om kippen uit te delen aan de vrouwen. Hij ging dan ook akkoord met dit voorstel (CGVS p. 5). U was toen, aldus uw verklaringen, nog maar 16 jaar oud. Dat de taliban in plaats van uw vader, enkel en alleen u als doelwit beschouwden is in deze context niet geloofwaardig. De taliban lieten in hun dreigbrief immers weten dat ze de informatie kregen van hun geheime dienst dat u voor Italtrend werkte (zie documenten). Indien de taliban zich werkelijk baseerden op de informatie verkregen door hun spionnen zouden ze ook meteen weten dat uw vader degene was die achter dit initiatief zat. De taliban wisten het echter niet en ook na uw vertrek bleven ze enkel en alleen naar u vragen. De dreigbrief die ze stuurden werd ook enkel naar u gericht. Ook toen ze na uw vertrek kwamen, kwamen ze enkel om naar u te vragen. Verder zouden ze ook uw vader ontvoerd hebben na uw vertrek. Dit is ook enkel en alleen omdat ze u beschuldigden en niet omdat uw vader de jarenlange eigenaar was van de legbatterij en dus degene die het geld van deze zogezegde verraders in ontvangst nam. Dit zet de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling.

Ten derde is het ook niet overtuigend dat de taliban die al beslist hebben dat u de doodstraf ging krijgen, dit aankondigen met een dreigbrief die ze bij uw deur hebben gedropt. In deze dreigbrief die u neerlegde wordt u niet eens gevraagd om te stoppen met uw werk voor Italtrend. Ze kondigen louter aan dat u de doodstraf verdient en dat u deze zal krijgen (zie documenten). Het is dan ook niet aannemelijk dat ze nog de moeite doen om aan uw deur te komen om een dreigbrief achter te laten in plaats van ook meteen al binnenshuis te komen om u te vermoorden. Indien de taliban zoals ze in hun brief duidelijk aangaven dat ze van plan waren om u te doden, konden ze dit op dat moment ook proberen. Dat ze hiervoor eerst naar uw huis komen om een dreigbrief achter te laten, u hiermee nog de kans biedend om te vluchten, is geenszins geloofwaardig.

Ten vierde slaagde u er evenmin in om het CGVS te overtuigen van de bedreigingen die uw familie kreeg na uw vertrek. U was immers niet voldoende geïnformeerd over het verloop van de problemen na uw vertrek. U beweerde dat de taliban na uw vertrek nog meermaals zijn gekomen naar uw huis om naar u te vragen. Gevraagd hoeveel keer herhaalde u louter "meerdere keren". Wie precies kwam van de taliban wist u evenmin. Ze zouden 's nachts komen met hun gezichten bedekt. Gevraagd of u hierover meer wist antwoordde u negatief (CGVS p. 8). Dat u niet eens basisinformatie heeft over de meerdere bezoeken van de taliban overtuigt het CGVS niet van het bestaan van deze bedreigingen, temeer omdat u sinds uw vertrek uit Afghanistan regelmatig in contact kwam met uw familie.

Naast het feit dat ze meermaals naar uw huis kwamen zouden de taliban na uw vertrek ook nog jullie twee auto's in brand hebben gestoken. Hierna zou uw familie verhuisd zijn naar Jalalabad. Ze woonden daar langer dan een jaar en keerden dan naar Kama terug (CGVS p. 13). In tegenstelling tot het Afghaanse platteland kon u in de stad Jalalabad gemakkelijk gebruik maken van telefoons en andere communicatiemiddelen. Uw gebrek aan voldoende informatie omtrent deze feiten die na uw vertrek hebben plaatsgevonden kan dan enkel verklaard worden met uw geringe interesse, hetgeen dan ook niet overeenkomt met de vrees die u beweerde te hebben. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u tijdens deze gebeurtenissen in België was. Waarom zou u deze dan wel moeten weten, vroeg u (CGVS p. 14). Van iemand in uw situatie zou men echter redelijkerwijs verwachten dat hij een natuurlijke interesse toont in deze feiten omdat ze voor zijn verdere toekomst en ook voor het leven van zijn familie zo bedreigend waren. Dat u deze interesse niet toont zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling.

Ten slotte werd ook opgemerkt dat u eveneens over de verdwijning van uw vader onvoldoende geïnformeerd was. U had nauwelijks kennis van de omstandigheden waarin hij ontvoerd werd. De taliban zouden bij u thuis in Kama gekomen zijn. Ze zouden met uw vader gepraat hebben. Ze zouden ontdekt hebben dat u in het buitenland bent. Uw moeder bevond zich achter de deur en uw vader namen ze mee. Hiervan werd u later op de hoogte gebracht door uw moeder via de telefoon. Gevraagd naar meer informatie zoals hoeveel mensen voor hem kwamen van de taliban, of wie van de taliban precies kwam, of hoe ze eruit zagen, kon u geen enkel antwoord geven. Omdat u vaag bleef bij uw verklaringen werd u opnieuw gevraagd om alles wat u wist over zijn verdwijning te vertellen. Hierop herhaalde u dezelfde grove feitenopsomming (CGVS p. 5-6). Dat u op dat moment er niet bij was is geen afdoende excuus. Via de telefonische conversaties die u had kon u naar meer informatie vragen. Iemand in uw geval zou een natuurlijke interesse tonen in de omstandigheden waarin zijn vader ontvoerd werd door de taliban, temeer omdat uw vader ontvoerd werd omwille van zijn hulp bij uw

*vlucht. U haalde als excuus aan dat de telefoonnetwerken niet goed werkten in uw dorp. Dus kon u uw moeder vaak niet bereiken. U had echter ook nog andere manieren kunnen proberen om hierover meer te weten te komen. U hebt immers een Facebookprofiel en u bent geletterd. U zou ook andere mensen uit uw grotere regio kunnen proberen te vinden. U zou bijvoorbeeld de collega's van uw vader kunnen opzoeken op Facebook of op andere sociale media. Ze zouden immers beter bereikbaar zijn omdat ze in de stad Jalalabad blijven. U zou uw klasgenoten kunnen proberen te vinden via sociale media. Het is van iemand zoals u niet onredelijk om dergelijke initiatieven te verwachten. Dat u niet al uw mogelijkheden heeft benut om over deze essentiële feiten meer informatie te bekomen relativeert de geloofwaardigheid van deze feiten in ernstige mate.*

*Overigens deed uw familie geen poging om de verdwijning van uw vader te melden bij de autoriteiten. Als reden gaf u aan dat niemand ze kon helpen. Ze wisten immers niet waarnaartoe uw vader meegenomen werd (CGVS p. 6). Dit is opnieuw geen afdoende excuus. Jullie hebben immers een familielid dat in het districtscentrum werkt, hetgeen ook de drempel om hulp te vragen zou verlagen. Uw vader deed eerder al beroep op deze persoon. Uw moeder woont bij uw oom. Met zijn hulp erbij kon deze verwezenlijkt worden.*

*Gelet op de bovenstaande elementen kan het CGVS geen geloof hechten aan de bedreigingen die u beweerde te hebben gekregen of nog zullen krijgen van de taliban.*

*Los van het voorafgaande dient te worden toegevoegd dat zelfs als deze bedreigingen als geloofwaardig werden beschouwd, ze hoe dan ook niet in de mate zijn dat u zich niet kan onttrekken door zich in een ander veilig gebied zoals Jalalabad te vestigen. Uw familie, die na uw vertrek naar de stad Jalalabad verhuisde omwille van de bedreigingen van de taliban, werd daar immers ook met rust gelaten zo blijkt uit uw verklaringen. Externe rapporten bevestigen dit patroon ook. Een overzicht van de aard van veiligheidsincidenten wijst aan dat in Jalalabad de Afghaanse en de internationale veiligheidsdiensten, consulaten, overheidsinstanties en recentelijk ook nog radiostations de voornaamste doelwitten zijn. Gewone burgers vallen hier buiten (landeninformatie nr. 1).*

*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

*Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19*

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (landeninformatie nr. 1) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel

*inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.*

*Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.*

*U bent immers een jonge alleenstaande man, van een leeftijd waarin u in staat bent in uw eigen onderhoud te voorzien. U bent geletterd. U spreekt beide landstalen. De lingua franca in Jalalabad, namelijk Pashtou is uw moedertaal. Naast Dari en Pashtou spreekt u ook Frans (CGVS p. 2). U komt uit een welgestelde familie. Uw vader was volgens uw verklaringen 'een grote zakenman' (CGVS p. 4). Naast een eigen legbatterij huurde hij ook verschillende externe legbatterijen. Bovendien beschikt uw familie over tien jerib land dat nog steeds bewerkt wordt door andere landbouwers en waarvan jullie nog steeds inkomsten krijgen (CGVS p. 9). Daarnaast is jullie huis in het district Kama jullie eigendom. Daarenboven hebben jullie ook nog twee auto's die volgens uw verklaringen in brand werden gestoken door de taliban. Gezien uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban niet geloofwaardig blijken te zijn, kan er vermoed worden dat uw familie nog steeds in bezit is van deze auto's. Dergelijke financiële middelen kunnen u dan helpen om zich te vestigen in Jalalabad.*

*Bovendien kent uw familie meerdere mensen uit Jalalabad. Voor zijn werk werkte uw vader met mensen uit Jalalabad. Hij ging daar zelf ook regelmatig naartoe om de kippen te verkopen (CGVS p. 4, p. 12). U verbleef immers na uw 'vlucht' uit uw dorp gedurende tien dagen bij een vriend van uw vader in Jalalabad. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de verdwijning van uw vader, die dan ook met heel uw familie naar deze stad verhuisde na uw vertrek, kan de vraag ook gesteld worden of hij niet nog steeds in Jalalabad woont.*

*Er dient te worden toegevoegd dat u, als jonge alleenstaande man van volwassen leeftijd ook zonder hulp van een netwerk kunt functioneren in de stad Jalalabad, aldus het rapport van de UNHCR (landeninformatie nr. 2). Bovendien staat het vast dat u daar als zoon van een grote zakenman een zakelijk netwerk heeft via uw vader. Dit netwerk kan u dan ook verder helpen om te wonen en te werken in Jalalabad. U hielp uw vader in zijn legbatterij. Uit het geheel van uw verklaringen bleek ook dat u het productieproces goed kende en er duidelijk ervaring mee heeft. Dergelijke werkervaring kan uw vestiging in Jalalabad verder vergemakkelijken.*

*Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.*

*Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien hebt u zelf ook aangegeven dat uw familie, die volgens u bedreigd werden door de taliban in uw dorp, enige tijd verhuisden naar Jalalabad. Ze werden daar tijdens hun verblijf van langer dan een jaar niet lastiggevalen door de taliban. In tegenstelling tot uw vader die daar toen naartoe verhuisde met zes minderjarige kinderen en een vrouw, bent u als alleenstaande jongeman veel beter in staat om naar Jalalabad te verhuizen. Het is dan ook niet onredelijk om dit van u te verwachten.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

*De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Afghaanse documenten beschikken bovendien over weinig bewijskracht aangezien ze zeer gemakkelijk te vervalsen of door corrupte wijze te verkrijgen zijn binnen- en buiten Afghanistan (landeninformatie nr. 3). Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader bevestigen jullie identiteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw scholrapport bevestigt uw opleidingsniveau, hetgeen ook niet betwist wordt. De enveloppe voegt niets toe aan uw asielrelaas. De dreigbrief van de taliban heeft slechts waarde indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De foto die u neerlegde toont een gebouw dat mogelijk een legbatterij betreft. Het kan geenszins als bewijs beschouwd worden van de bedreigingen door de taliban. U legde ook twee contracten neer tussen Italtrend en uw vader van 2015 en daarnaast ook tussen Card-F en uw vader van 2012. Dat uw vader er een contract mee had wordt in casu ook niet betwist. Deze contracten kunnen echter niet automatisch beschouwd worden als bewijs voor uw problemen met de taliban.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Middelen**

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

### 2.1.1. Uiteenzetting middelen

De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

#### *"1. Betreffende de motivering van de bestreden beslissing*

*De bestreden beslissing is van mening dat de eiser er niet is in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, daar er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die hij beweerde te krijgen van de taliban.*

*Ten eerste, acht de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat de vader van de eiser hem niets liet weten over de bedreiging door de taliban.*

*Voor de brief, waren er nog geen bedreigingen.*

*De moellah vertelde aan de vader van de eiser dat zijn zoon problemen zou kunnen hebben met de taliban. Hij gaf als voorbeeld de moord van Dr Pakhtoun.*

*De vader van de eiser probeerde verdere informatie te verzamelen door contact op te nemen met een familielid die in het districthuis werkte.*

*Er waren toen echter geen concrete bedreigingen ten aanzien van de eiser. Zijn vader wenste dan ook niet de druk op zijn zoon te zetten en heeft hem hierover niets gezegd.*

*Kort nadat de vader van de eiser deze informatie kreeg, werd een dreigingsbrief door de taliban aan de eiser gegeven. Toen is het gevaar echt concreet geworden. De vader van de eiser heeft hem dan alles verteld over wat de moellah hem gezegd had.*

*Zulke aanhouding is niet merkwaardig voor een vader die zich zorgen maakt voor zijn kind en die zijn kind wenst te beschermen.*

*Men begrijpt dan ook niet wat er aan de eiser verweten wordt.*

*Ten tweede, vindt de bestreden beslissing het merkwaardig dat enkel de eiser gezocht werd door de taliban.*

*De vader van de eiser was eigenaar van een legbatterij sinds een tiental jaren. Hij heeft nooit problemen met de taliban gehad gezien hij toen niet met buitenlanders werkte.*

*Pas nadat hij het contract met Italtrend ondertekend heeft (in de 5de van de 5de maand van 2015 – CGVS, p.5) zijn de problemen begonnen. Op dit moment is de vader van de eiser ook ziek geworden zodat de eiser belast werd met het ten uitvoer trekken van het contract: "Verdeling moest in 2 maand en 16 dagen maar we hebben het niet kunnen afwerken. Waarom niet? De reden was zijn ziekte. Hij kon niet meer werken. Ik deed al zijn werk. Dan kreeg ik problemen" (CGVS, p.5). De eiser was diegene die de contacten nam en het bedrijf draaiende hield. Voor het openbaar had de vader van de eiser de fakkel aan zijn zoon doorgegeven, daar hij omwille van zijn ziekte niet meer kon werken.*

*Tijdens het verhoor gaf de eiser veel informatie over hoe de bedrijven werkten, wie de contactpersonen waren en over de rol van iedereen.*

*De aankomst van de eiser in het bedrijf komt overeen met het begin van de professionele betrekkingen met Italtrend. Hoewel de vader van de eiser het contract had ondertekend was de eiser beschouwd als diegene die achter het initiatief lag.*

*De spion van de taliban bij Italtrend wist dan ook waarschijnlijk niet dat de vader het contract ondertekend had, maar zag dat de eiser de verantwoordelijke was.*

*Reden te meer, was de vader van de eiser zeer ziek. Hij was dan ook niet van grote belang voor de taliban, gezien hij niet meer kon werken.*

*Het is dan ook niet merkwaardig dat de taliban enkel interesse hadden in de eiser.*



*Ten derde, acht de bestreden beslissing het niet overtuigend dat de taliban aan de eiser een dreigingsbrief hebben opgestuurd terwijl ze al beslist hadden dat hij de doodstraf ging krijgen.*

*De eiser is niet op de hoogte van de intenties van de taliban. Het is echter hun gewoonte om een sfeer van angst op te richten, met dreigingen, aanvallen en moorden.*

*De eiser is van mening dat, met deze brief, de taliban niet enkel hem op de hoogte van zijn moord wensten te brengen maar ook de rest van de familie bang te maken: indien iemand het bedrijf overneemt en met Italtrend verder werkt, dan zal hetzelfde gebeuren.*

*Ten vierde, verwijt de bestreden beslissing aan de eiser weinig informatie te hebben over de bedreigingen die zijn familie kreeg na zijn vertrek.*

*De eiser heeft nochtans informatie gegeven, o.a. over het in brand stekken van de twee voertuigen van de familie (Zaranj en Suzuki – CGVS, p. 8).*

*Er dient te worden benadrukt dat de eiser over 5€ per week beschikt voor zijn telefoon. Wanneer hij naar Afghanistan belt, blijft hij dan ook nooit meer dan 5 minutes aan de lijn, wat weinig is om details te vragen over de feiten die zich na zijn vertrek hebben voorgedaan.*

*Reden te meer, de verbindingen met Afghanistan zijn niet gemakkelijk te maken, de netwerken zijn slecht, zijn moeder leeft bij zijn oom en is op financiële vlak van hem afhankelijk. Ze kan dan ook niet te veel naar België bellen.*

*Ten slotte, toen de eiser naar zijn familie belde, spraken ze meestal over de ziekte van zijn vader. Hij was meer bezorgd over zijn medische toestand dan over de bedreigingen van de taliban en vroeg dan ook weinig informatie.*

*Deze aanhouding van een zoon die zich zorgen maakt voor zijn vader is begrijpelijk.*

*De commissaris-generaal maakt dan ook een appreciatie fout wanneer er aan de eiser verweten wordt weinig informatie te hebben gegeven over de feiten die plaatsgevonden hebben in Afghanistan na zijn vertrek.*

*Ten slotte, verwijt de bestreden beslissing aan de eiser weinig informatie te kunnen geven over de verdwijning van zijn vader.*

*Nadat de eiser Afghanistan heeft verlaten is zijn familie naar Jalalabad verhuisd. Na meer dan een jaar, werden ze verplicht naar Kama terug te keren omwille van financiële redenen. De kosten van de medische behandeling voor de vader van de eiser waren te hoog en ze konden in Jalalabad niet blijven. De prijs die ze gekregen hadden voor hun terreinen in Kama werd rap gebruikt.*

*Twee maanden na hun terugkeer in Kama, werd de vader van de eiser door de taliban ontvoerd. De eiser werd niet onmiddellijk op de hoogte gebracht. Pas na één maand, na drie telefoontje, heeft de moeder van de eiser hem moeten vertellen over de verdwijning gezien de eiser aandrang om zijn vader aan de lijn te hebben. Dit gebeurde op 5 juni 2017. Onder de invloed van verdriet, werd de eiser op zijn moeder woedend daar ze hem het niet eerder had gezegd, en hing op. Hij sprak haar niet meer aan voor het verhoor.*

*Het verhoor nam plaats drie weken later (op 26 juni 2017). Toen had de eiser de klap nog niet kunnen incasseren en hij had niet de nodige streng gevonden om verdere informatie te verzamelen over de uitvoering. Hij was triestig en voelde zich schuldig omwille van zijn aanhouding ten aanzien van zijn moeder die hij meer had moeten steunen.*

*Reden te meer zijn de verbindingen slecht buiten Kama en de netwerken gaan niet tot aan het huis waar de familie van de eiser verblijft.*

*Het feit dat de commissaris-generaal over informatie zou beschikken waaruit blijkt dat de netwerken in Kama werken ondermijnt niet de verklaringen van de eiser. De netwerken werken in het algemeen goed in België ook en nochtans heeft de eiser weinig netwerken in het centrum van Oignies-en-Thierache, dat buiten de stad gelegen is!*

*Het huis waar de familie van de eiser verblijft is buiten Kama gelegen en om een verbinding te hebben moeten ze naar het veld gaan ("Als ik hem belde, werkte de telefoon niet. Als ze naar de velden gaan, bellen zij mij" CGVS, p 7)*

*In tegenstelling met wat de beslissing beweert, heeft de eiser voldoende informatie kunnen geven over de uitvoering, zeker wanneer men weet dat, op 26 juni, de eiser pas vernomen had dat zijn vader uitvoert werd: "Ze belde me. Het was overnacht. Mijn vader ging naar buiten aan de deur. Dan hielden ze hem vast en zeiden ze: voordien zei je dat je geen informatie had over je zoon. Ze zeiden dat ze vonden dat ik in Europa was en dat hij naar Jalalabad verhuisde maar dat hij zich niet kon verschuilen. Ze zeiden: waar is je zoon. Hij zei: ik weet niet. Ze zeiden; hij is in Europa. Ze namen hem mee" (CGVS, p.6).*

## **2. In rechte**

### **2.1. Betreffende het verhoor**

*In eerste instantie wenst de eiser de omstandigheden van het verhoor te verklikken.*

*Na amper 45 min, terwijl hij zich aan het uitdrukken was over de verdwijning van zijn vader, heeft de agent hem duidelijk gezegd dat zijn asiel negatief zou zijn indien hij niet meer informatie gaf over dit evenement (CGVS, p.7).*

*Nadien raakte de eiser in paniek voor de rest van het verhoor.*

*Deze aanhouding is onaanvaardbaar ten aanzien van een minderjarige die 3 weken op voorhand vernomen had dat zijn vader ontvoerd werd en die ondertussen niet meer informatie had kunnen verzamelen hierover.*

*Na het verhoor verklaarde de voogd: "[S.H.] kwam in 2015 aan in België. Leeftijdsonderzoek. Hij werd vergeten door de dienst Voogdij. Augustus 2016 vanaf dan zie ik hem alle 15 dagen. Eerst zag ik iemand die veel moeilijkheden had omwille van de ziekte van zijn vader. Soms belde hij meerdere keren per week naar zijn vader, zijn oom om te vragen of hij opgenomen was. Gedurende 2 maand was hij zeer angstig voor zijn ziekte. Dan 5 juni kreeg hij een bel van zijn moeder. Ze zei hem dat ze sinds 2-3 maand geleden terug in het dorp zijn en dat zijn vader 1 maand geleden vermist werd. Hij belde me na 5 dagen. Ik ben hem gaan zien. Ik vond hem in een zeer belangrijke situatie. Hij moest ook behandeld worden. Door een dokter. 5 juni sinds, is hij heel slecht. Echt." (CGVS, p. 15).*

*Dit werd uitdrukkelijk door de advocaat verklikt (CGVS, p. 15).*

### **2.2. Betreffende de bewijslast**

*Wat de bewijslast betreft dient er verwezen te worden naar de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status. Meesten kandidaten vluchtelingen verlaten hun land zonder documenten. In dit geval, wanneer het relaas van de feiten geloofwaardig is, moet men de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel gunnen: "Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. (...) In such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt" (Handbook, p. 51, n° 196).*

*De gids eist van de kandidaat vluchteling het volgende: de waarheid vertellen, zijn asielrelaas bewijzen en gedetailleerde verklaringen te geven:*

- (i) Tell the truth and assist the examiner to the full in establishing the facts of his case.*
- (ii) Make an effort to support his statements by any available evidence and give a satisfactory explanation for any lack of evidence (...)*
- (iii) Supply all pertinent information concerning himself and his past experience in as much detail as is necessary to enable the examiner to establish the relevant facts. He should be asked to give a coherent explanation of all the reasons invoked in support of his application for refugee status and he should answer any questions put to him (Handbook, P. 53, n°205).*

*Ter staving van zijn asielrelaas heeft de eiser meerdere documenten neergelegd :*

- zijn taskara*
- de kopie van de taskara van zijn vader*
- zijn schoolrapport*

- de dreigbrief van de taliban
- een foto van een gebouw
- een foto van het contract tussen Italtrend en de vader van de eiser
- het contract van de vader van de eiser met Card-F
- de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

De authenticiteit van deze documenten werden niet in twijfel gebracht door de Commissaris-generaal. Ze stemmen overeen met het relaas van de eiser die meegewerkt heeft aan het opstellen van de waarheid.

Zijn verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag.

Zijn asielrelaas is echter samenhangend en plausibel.

### 2.3. Betreffende de geloofwaardigheid van de eiser

Er dient nagekeken te worden of er een vrees voor vervolgingen bestaat in hoofde van de kandidaat vluchteling, hoewel er nog twijfels bestaan betreffende sommige elementen van zijn asielrelaas (RvV, arrest n° X, 13 augustus 2007; arrest n° X van 2 oktober 2008; arrest n° X van 24 februari 2009).

De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, septembre 1979, 196-205).

De verklaringen van de eiser zijn uitvoerig. Ze worden gestaafd door de documenten die neergelegd werden en niet in twijfel gebracht werden.

De contracten met Italtrend en Card-F zijn het bewijs van professionele betrekkingen tussen de familie van de eiser en buitenlanders.

Volgens het verslag van 19 april 2016 van het UNHCR, de Afghanen, en hun familie, die contact hebben met het internationaal gemeenschap worden door de taliban als verraders beschouwd en gedood:

*"Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include:*

*(...)*

*g) other civilians perceived as supporting the government or the international community;*

*(...)*

*j) individuals perceived as "westernized";*

*k) family members of individuals associated with, or perceived as supportive of, the government and the international community".*

10

*"g) Other Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community*

*AGEs (anti-government elements) are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others.<sup>240</sup> AGEs are also reported to use different mechanisms to warn civilians against supporting the Government, including text messages, local radiobroadcasts, social media and "night letters" (shab nameha).<sup>241</sup> In locations where AGEs have been unable to win public support, they are reported to harass and intimidate local communities, and to mete out punishments against the local population for supporting the Government.<sup>242</sup> Civilians accused of "spying for" the Government are reportedly subjected to summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged "crimes" is usually execution" (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>, p. 38-40)*

Gezien het bestaan van de professionele banden tussen de familie van de eiser en Italtrend en Card-F niet betwist is door de Commissaris-generaal moet de eiser worden beschouwd als deel uitmakend van de groep Afghanen die "westernized" zijn en dan ook een gevaar lopen in geval van terugkeer. Hij is, volgens het verslag van de UNHCR, een "potential risk profile".

*Er bestaat in hoofde van de eiser een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.*

#### *2.4. Betreffende de vluchtalternatief*

*De bestreden beslissing is van mening dat er van de eiser redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.*

*De ouders van de eiser hebben zich gedurende één jaar in Jalalabad gevestigd maar zijn naar Kama moeten terugkeren omwille van financiële reden.*

*In tegenstrijd met wat de Commissaris-generaal beweert, heeft de familie van de eiser haar land moeten verkopen om de medische kosten te kunnen betalen. De familie was eigenaar van 10 jerib en een huis op de tijd van het vertrek van de eiser uit het land maar het is niet meer het geval.*

*Na een jaar werden ze verplicht naar Kama terug te keren wat een bewijs is dat er geen alternatief bestaat voor de familie in Jalalabad, dus ook niet voor de eiser.*

*"Where the proposed area of relocation is an urban area where the applicant has no access to preidentified accommodation and livelihood options, and where he or she cannot reasonably be expected to be able to fall back on meaningful support networks, the applicant would likely find him- or herself in a situation comparable to that of other urban IDPs" (UNHCR, p.85)*

*De interne vluchtalternatief moet in een duurzaam geruimd gebied gebeuren. De UNHCR is echter van mening de voorwaarde van duurzaamheid in het gedrang gebracht wordt omwille van het conflict in het land.*

*"In assessing the relevance of an intern flight alternatief for Afghan applicants, it is of particular importance to consider:*

*(i) the requirement that the proposed area of relocation must be durably safe, and*

*(ii) (ii) the fact that the area of prospective IFA/IRA must be practically, safely and legally accessible to the individual.*

*In light of the first requirement, particular attention must be given to the volatility and fluidity of the armed conflict in Afghanistan, and the fact that provinces and districts that were previously not directly affected by the conflict have seen a deterioration of the security situation and attendant displacement." (UNHCR, p. 83)*

*De aantal slachtoffers in Jalalabad is toegenomen, wat aantoont dat de stad geen duurzame en veilige alternatief is.*

*Volgens het rapport het COI Focus verslag "een studie van consultancybureau Samuel Hall geeft aan, op basis van cijfers van de Human Rights Unit van Unama tot april 2015, dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden in Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen. In 2014 vielen ongeveer de helft van alle stedelijke slachtoffers van het geweld in Kaboel, gevolgd door Jalalabad met 21%. Sinds de tweede helft van 2014 is het aandeel van Jalalabad sterk toegenomen" (p. 14).*

*Er bestaat dan ook geen redelijk vluchtalternatief voor de eiser in Afghanistan.*

*[...]*

*De eiser vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van het statuut van de subsidiaire bescherming, in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bestreden beslissing is echter van mening dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. In de provincie Nangahar is het geweldsniveau niet zo hoog.*

*De commissaris-generaal geeft toe dat er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten.*

*Volgens het rapport het COI Focus verslag "een studie van consultancybureau Samuel Hall geeft aan, op basis van cijfers van de Human Rights Unit van Unama tot april 2015, dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden in Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen.*

*In 2014 vielen ongeveer de helft van alle stedelijke slachtoffers van het geweld in Kaboel, gevolgd door Jalalabad met 21%. Sinds de tweede helft van 2014 is het aandeel van Jalalabad sterk toegenomen" (p. 14).*

*De situatie in de provincie Nangahar en in Jalalabad is dan ook niet veilig. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst loopt de eiser een ernstig en risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen. Hem moet dan ook ten minste de subsidiaire bescherming worden toegekend."*

Op 29 oktober 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota met de volgende stukken neer:

- een attest van het dorpshoofd, met vertaling;
- een attest van het Directoraat-generaal Nationale Veiligheid Afghanistan, met vertaling;
- een verklaring van de oom van de verzoekende partij, met vertaling.

#### 2.1.3. Aanvullende nota's ingediend door de verwerende partij

Op 5 december 2018 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, met een focus op de provincie Nangarhar en de agglomeratie Jalalabad. De verwerende partij brengt ook de volgende rapporten bij:

- UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation – update" van mei 2018
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018
- Cedoca COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018.

Op 16 december 2019 legt de verwerende partij een nieuwe aanvullende nota neer aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, met een focus op de provincie Nangarhar en de agglomeratie Jalalabad. De verwerende partij brengt ook de volgende nieuwe rapporten bij:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 maart 2019
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van juni 2019
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan – Jalalabad, Behsud en Surkrhod (addendum)" van 26 augustus 2019
- Kaart Jalalabad City Region van 27 november 2019.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

### 2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij bedreigd wordt met de dood door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat haar vader een resem boerderijen bezit waar hij kippen houdt en dat hij een groot zakenman is. In 2015 tekende de vader van de verzoekende partij een contract met het Italiaans bedrijf Italtrend om 10.000 kippen groot te brengen en deze daarna onder verschillende vrouwen te distribueren. De verzoekende partij verklaart dat haar vader ziek werd net voor de distributie van de kippen door moest gaan. Als oudste zoon nam de verzoekende partij deze taak op zich. Zij ging samen met twee vrouwelijke werknemers van Italtrend de kippen uitdelen aan enkele Afghaanse vrouwen. Na één maand en elf dagen van distributie vindt de verzoekende partij 's morgens een dreigbrief van de taliban, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij voor het kwaad werkt en dat zij de vrouwen van Afghanistan misleidt, waarvoor zij de doodstraf verdient. Haar vader zei dat de verzoekende partij moest vluchten, waarna zij Afghanistan heeft ontvlucht.

Ter staving van haar identiteit legt de verzoekende partij de volgende stukken neer: haar taskara en een kopie van de taskara van haar vader. *In casu* wordt de identiteit van de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij legt ook de contracten van haar vader met Italtrend en Card-F neer. Deze stukken staven de professionele relatie tussen de familie van de verzoekende partij en de genoemde bedrijven. Bovendien wordt ook het project van Italtrend omtrent het uitdelen van kippen aan Afghaanse vrouwen door de vader van de verzoekende partij hiermee gestaafd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de vader van de verzoekende partij in kippen handelde en een contract met Italtrend afgesloten heeft niet betwist. De verwerende partij kan hierin gevolgd worden. De verzoekende partij staat deze werkzaamheden aan de hand van verschillende documenten, maar kan ook informatie geven over de werkzaamheden, de contactpersonen en de taken van de verschillende personen. De verzoekende partij kan ook de namen geven van de personen met wie ze tijdens dit project hebben samengewerkt en ook de reden waarom de samenwerking met haar vader werd opgestart (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.5).

De verzoekende partij legt ook een schoolrapport voor. Dit document heeft echter geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij nog een enveloppe en een (wazige) foto van een boerderij neerlegt, wijst de Raad erop dat uit deze stukken niets afgeleid kan worden met betrekking tot het vluchtrelaas.

De stukken die rechtstreeks betrekking hebben op het vluchtrelaas van de verzoekende partij, namelijk de dreigbrief van de taliban, het attest van het dorps hoofd, het attest van het Directoraat-generaal Nationale Veiligheid Afghanistan wijst de Raad erop dat Afghaanse documenten slechts beschikken over weinig bewijskracht aangezien ze zeer gemakkelijk te vervalsen of door corrupte wijze te verkrijgen zijn binnen en buiten Afghanistan (stuk 24, landeninformatie, document 3, COI Focus Afghanistan – Corruptie en Valse documenten). Voorts vertonen de verklaringen van de oom van de verzoekende partij een gesolliciteerd karakter. In deze stand van het geding zijn ze onvoldoende om het relaas van de verzoekende partij aannemelijk te achten.

Gelet op de inhoud van de documenten en de relatieve bewijswaarde van andere documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van juni 2018 blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij in het kader van een project van een

Italiaans bedrijf kippen uitdeelde aan vrouwen in het district Kama, gelegen in de provincie Nangarhar volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met haar persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De vraag die dient onderzocht te worden is of er concrete aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij omwille van haar profiel vervolgd werd in haar regio van herkomst ten gevolgen van verzoekers werkzaamheden voor Italtrend.

De Raad wijst er ook op dat gegronde vrees voor vervolging een belangrijk onderdeel van de vluchtelingendefinitie is. Vrees impliceert ook een toekomstige gebeurtenis. Het begrip vrees valt uiteen in een subjectieve en een objectieve vrees. Subjectieve vrees is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. Deze subjectieve vrees moet ondersteund worden door een objectieve vrees. Deze gegronde vrees moet gebaseerd zijn op objectieve gegevens. Eerdere vervolging kan een rol spelen bij de vraag naar de gegrondheid van een toekomstige vrees.

Verder dient ook gewezen te worden op de jonge leeftijd van de verzoekende partij. Bij aankomst in België, naar eigen verklaringen op 26 november 2015, was de verzoekende partij nog maar zestien jaar. Ook bij het verhoor bij het CGVS op 26 juni 2017 was de verzoekende partij nog minderjarig. Bovendien heeft dit gehoor pas plaatsgevonden anderhalf jaar tot bijna twee jaar na de vlucht van de minderjarige verzoekende partij uit Afghanistan. De verklaringen van de verzoekende partij dienen dan ook in deze context beoordeeld te worden. Immers mag ook van personen met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving alsook dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kunnen toelichten, doch kan van de verzoekende partij niet dezelfde mate van kennis worden verwacht als van een meerderjarige.

De verzoekende partij verklaart dat haar vader, als eigenaar van de boerderijen/legkippenbaterijen, voor het contract met Italtrend nooit enige problemen heeft ondervonden. De verzoekende partij verklaart dat haar vader reeds tien jaar eigenaar was van de boerderijen/legkippenbaterijen. De zaken zijn gestaag gegroeid. In de vijfde maand van 2015 werd het contract met Italtrend gesloten (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.16). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de werkzaamheden van verzoekers vader en het contract met Italtrend niet betwist worden. De verzoekende partij verklaart dat de bedreigingen van de taliban er pas gekomen zijn nadat de verzoekende partij, in de plaats van haar zieke vader, kippen begon uit te delen aan vrouwen in Kama (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.13). Daar de verzoekende partij verklaart dat de taliban haar bedreigde omwille van het feit dat zij vrouwen misleidt en voor het kwaad werkt (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.11) en dat in de neergelegde dreigbrief wordt gesteld dat de verzoekende partij de huizen van moslims binnentreedt onder het mom van het distribueren van kippen, maar eigenlijk vrouwen aanzet tot immoraliteit en prostitutie (stuk 23, dreigbrief, document n°8), komt het niet ongeloofwaardig over dat er geen eerdere problemen zijn geweest. De verzoekende partij legt immers eveneens het contract met Italtrend voor waaruit blijkt dat deze overeenkomst enkel geldt voor het jaar 2015 en dat de distributie van de kippen zou beginnen op 1 september 2015. Voor deze overeenkomst was de vader van de verzoekende partij immers enkel een gewone zakenman die handelde in de distributie van kippen. De Raad ziet geen enkele reden waarom aan deze verklaringen getwijfeld kan worden. Eveneens zijn er geen redenen om aan te nemen dat de vader van de verzoekende partij niet ziek was, waardoor de verzoekende partij, als oudste zoon, het werk van de verdeling van de kippen zou overnemen. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij werd vergezeld door twee vrouwelijke werknemers van Italtrend (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.5). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij, als minderjarige, in de verdeling werd bijgestaan door volwassenen. De Raad stelt vast dat de verklaringen omtrent deze gebeurtenissen coherent, voldoende gedetailleerd en plausibel zijn.

De spontane verklaringen aangaande de eerdere waarschuwing die de vader van de verzoekende partij heeft gekregen zijn coherent en plausibel. Immers stelt de verzoekende partij dat zij pas op de hoogte werd gebracht van deze waarschuwing, toen zij zich al in België bevond (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.13). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij niet veel meer info kan verschaffen over een algemene waarschuwing die aan haar vader werd gegeven en waarvan zij niet op de hoogte was. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar vader op algemene wijze werd gewaarschuwd door een moellah die zei dat er mogelijk bepaalde personen de distributie



van de kippen problematisch zouden vinden. De vader van de verzoekende partij is zich dan verder gaan informeren bij een familielid die in het districtshuis werkte, maar *“nam het toch niet serieus”*. De enige voorzorgsmaatregel die hij zijn zoon oplegde, was om na het avondgebed niet meer naar buiten te gaan (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p.6 en 11). De verzoekende partij verklaart immers dat *“er geen specifieke informatie was”* en dat het *“iets vaak voorkomends”* was. Zij stelt verder dat haar vader het *“niet serieus nam omdat er geen indicaties waren”* en dat hij pas na de brief dacht dat *“deze mensen achter [hen] waren”* (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p. 14). Daarenboven blijkt uit de landeninformatie (administratief dossier stuk 24.5) dat er in de provincie Nangarhar talibangroeperingen actief waren, doch was het district Kama op het ogenblik dat de feiten zich voordeden hoofdzakelijk door de overheid gecontroleerd. Gelet op het feit dat de familie nooit eerder problemen heeft gehad, dat het district toen hoofdzakelijk door de overheid gecontroleerd werd, dat het slechts een algemene waarschuwing betrof waarna verzoekers vader zich nog bijkomend geïnformeerd heeft, lijkt deze voorzorgsmaatregel proportioneel te zijn en niet ongeloofwaardig over te komen.

De loutere omstandigheid dat voornamelijk de verzoekende partij bedreigd werd, terwijl het haar vader is die de overeenkomst met Italtrend is aangegaan en hier financieel bij wint, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet. Immers blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij, noch uit de neergelegde dreigbrief dat de taliban zich heeft gebaseerd op het contract dat de vader van de verzoekende partij heeft getekend met Italtrend. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij, samen met twee vrouwelijke werknemers, gedurende een maand en tien dagen kippen is gaan uitdelen bij vrouwen in het district Kama. De bedreigingen werden geuit in de beginperiode van het contract. Bijgevolg was het de verzoekende partij die in het openbaar gezien werd terwijl zij langsging bij verschillende vrouwen, in het gezelschap van andere vrouwen. De verzoekende partij verklaart ook dat zij werd bedreigd omwille van het *“misleiden”* van vrouwen en omdat zij werd gezien in het gezelschap van de twee vrouwelijke werknemers *“in hoge stijl”* terwijl ze samen huisvrouwen bezochten (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p. 11 en 13-14). De bewoordingen van de brief spreken de verklaringen van de verzoekende partij niet tegen, noch blijkt dat de taliban op het ogenblik van de bedreiging op de hoogte is van de connectie tussen Italtrend en de vader van de verzoekende partij. Er dient minstens het voordeel van de twijfel worden gegund aan de verzoekende partij. Er kan immers niet van de verzoekende partij verwacht worden dat zij op de hoogte is van wat de taliban ertoe aanzet om iemand te bedreigen, buiten de eigen bedreiging die zij ontvangen heeft.

Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij de dreigbrief direct aan haar ouders gegeven heeft, en dat haar vader direct met een vriend overlegd heeft. De bedreiging werd ernstig genomen waarna onmiddellijk gehandeld werd. Verzoekers vader is onmiddellijk ook gestopt met de werkzaamheden en verzoekers familie is in navolging van de bedreiging ook naar Jalalabad gevlucht nadat de verzoekende partij reeds vertrokken was (stuk 6, gehoorverslag 26 juni 2017, p. 11-12). In Jalalabad verbleven ze gedurende jaar.

De verzoekende partij verklaart verder dat haar familie na haar vlucht nog benaderd werd door de taliban, dat er twee auto's in brand werden gestoken en dat twee maanden voor haar verhoor op het CGVS, haar vader ontvoerd werd. Hoewel vragen gesteld kunnen worden omtrent de verklaringen die de verzoekende partij hieromtrent aflegt en de hoeveelheid informatie die zij hierover kan verschaffen, stelt de Raad dat de verzoekende partij het voordeel van de twijfel gegund kan worden, gelet op het feit dat deze gebeurtenissen plaats hebben gevonden na haar aankomst in België, dat zij enkel kan vertrouwen op de informatie die haar wordt gegeven via telefonisch contact met haar familie en gelet op haar jonge leeftijd. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verzoekende partij spontaan deze informatie meedeelt en zelf aangeeft dat zij nog maar drie weken voor het gehoor op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van haar vader en dat zij sindsdien geen contact meer heeft gehad met haar familie. In het kader van het gehoor, dat ook een zekere stress met zich meebrengt en gelet op verzoekers leeftijd, komen deze verklaringen niet ongeloofwaardig over. Bovendien wordt door de voogd van de verzoekende partij op het einde van het gehoor bevestigd dat de verzoekende partij zich na het telefoontje waarin zij op de hoogte werd gebracht van de ontvoering, anders gedroeg en dat zij het duidelijk moeilijk heeft met de hele situatie. Zowel de voogd als de advocaat wijzen op het einde van het gehoor op de psychologische context, op het feit dat de verzoekende partij uiteraard niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen en op het feit dat de verzoekende partij spontaan alle informatie die zij telefonisch heeft bekomen deelt op het gehoor. Alle elementen bij elkaar genomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij het voordeel van de twijfel gegund moet worden.

Ook blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de vragenlijst die de verzoekende partij op 12 augustus 2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld een grote mate van coherentie vertoont met de latere verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS (stuk 25, vraag 5).

Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de weigeringsbeslissing te schragen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij -als persoon die publiekelijk de huizen van meerdere huisvrouwen bezocht, in het gezelschap van twee vrouwelijke werknemers van Italtrend, een buitenlandse firma -, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat niettegenstaande er nog een aantal onduidelijkheden zijn omtrent de bedreigingen aan de familie van de verzoekende partij na haar vlucht naar België en omtrent de ontvoering van haar vader, de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegedichte politieke overtuiging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS